

ха да ни прегърнатъ и разкажатъ за ужаситѣ, тжгата и издевателствата, нанесени надъ българскитѣ ѝ стопани.

Ние разбирахме и бързахме, бързахме безъ почивка.

Следъ малко върху издигащето се на северъ възвишение се очерта нѣкаква тъмна ивица, краищата на която отъ изтокъ и западъ окоето не можеше да побере. Тази линия ни помами като миражъ въ пустиня, притегляше ни да се доберемъ по-скоро до нея, преди още да се е здрачило. И когато пристигнахме тамъ, трѣбваше да уталожимъ любопитството си съ безкрайнитѣ ивици отъ окопи, десетки редове телени мрежи, скривалища, вълчи ями — последната съпротивителна линия на врага, която стихийната мощъ на нашия коравъ войникъ бѣ помела като ураганъ.

Шосето, водещо къмъ Бабадагъ—Тулча, бѣше още препълнено съ върволици коли, натоварени съ покжщнина, жени, невръстни деца и по единъ старикъ за коларъ. Отвлѣчени, сега победоносниятъ маршъ на братскитѣ тѣмъ войски е успѣлъ да ги откопчи отъ костеливитѣ ржце на врага. Тѣзи изстрадали български бѣжанци сега се връщаха къмъ неузнаваемитѣ имъ отъ разрушението кжщи. Децата и женитѣ ни поздравяваха, като кимваха глава, а старцитѣ — сваляха калпаци. Тѣ още не бѣха се опомнили отъ бумтежа на орждията, а ние